

Sygn. akt II CSK 223/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Z.S., D.S., M.S.,
M.S., S.W. i L.W.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej budynku przy ul. K. w C.
o uchylenie uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lipca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów Z.S. i D.S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powodowie D.S. i Z.S. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 maja 2015 r., oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 9 września 2014 r. Sąd Okręgowy oddalił zgłoszone przez powodów powództwo o uchylenie uchwał nr (...) w sprawie budowy instalacji wytworzenia energii cieplnej zasilanej paliwem stałym na potrzeby centralnego ogrzewania oraz przeznaczenia i budowy części wspólnej nieruchomości na potrzeby kotłowni centralnego ogrzewania, a także uchwały nr (...) w sprawie zaciągnięcia kredytu inwestycyjnego w banku P. S.A. na wykonanie prac remontowych i modernizacyjnych, podjętych przez pozwaną Wspólnotę Mieszkaniową budynku przy ul. K. w C. na zebraniu w dniu 30 września 2013 r.

Sądy obu instancji stwierdziły, że w ustalonych okolicznościach faktycznych decyzja o budowie własnej kotłowni i finansowaniu jej z kredytu bankowego nie naruszała przepisów prawa, umowy właścicieli, zasad prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną, ani interesów właścicieli, wobec czego nie zachodziły przesłanki z art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali do jej uchylenia.

Skarżący zarzucili w skardze kasacyjnej naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali. Wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. i nie obejmuje merytorycznego rozpatrywania skargi kasacyjnej. W razie stwierdzenia, że występuje co najmniej jedna z tych przesłanek, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadniony.

Skarżący wniosek o przyjęcie ich skargi kasacyjnej do rozpoznania oparli na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., to znaczy powołali się na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na potrzebę wykładni art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali. Zdaniem powodów konieczne jest wyjaśnienie:

- czy narusza zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną takie działanie, które pomija inne niż przyjęte przez wspólnotę, alternatywne możliwości rozwiązania zagadnienia z zakresu zarządu nieruchomością lub dokonane zostało bez dostatecznego wyjaśnienia czy istnieje realna możliwość zastosowania alternatywnych rozwiązań?

- czy uchwała, której negatywne skutki dotyczą wyłącznie niegłosującej za przyjętym rozwiązaniem mniejszości, która nadto w żaden sposób nie ma udziału w korzyściach z tej uchwały wynikających, podjęta w warunkach, w których istnieje możliwość obciążenia negatywnymi skutkami uchwały niektórych mieszkańców głosujących za uchwałą, którzy odnoszą z niej korzyść, narusza interesy niegłosującej za przyjętym rozwiązaniem mniejszości, czy też istniejąca konieczność poniesienia przez jakkolwiek wybraną część mieszkańców negatywnych skutków uchwały, wyłącza możliwość powoływania się przez niegłosujących za przyjętym rozwiązaniem mieszkańców na naruszenie ich interesów, a jeżeli wyłącza, to czy możliwe jest mimo wszystko powołanie się na ten interes, jeżeli istnieją alternatywne możliwości rozwiązania rozstrzyganego uchwałą wspólnoty zagadnienia z zakresu zarządzania nieruchomością wspólną, których przyjęcie spowoduje, że skutki podjętych działań ponoszą równomiernie wszyscy mieszkańcy?

- czy uwzględnienie gotowości partycypacji w skutkach przedsięwzięcia, na którego sfinansowanie zaciągnięty ma zostać kredyt, bez zaciągania kredytu i tym samym uwzględnienie powoływania się na naruszenie interesu mieszkańców głosujących przeciwko uchwale tzw. „dużej” wspólnoty mieszkaniowej o zaciągnięciu kredytu, która przewiduje zaciągnięcie kredytu, którego spłata obciąża także tych mieszkańców, możliwe jest jedynie w przypadku wcześniejszej w stosunku do podjęcia uchwały wpłaty środków na pokrycie kosztów przedsięwzięcia?

W wypadku powołania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez

sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Sformułowanie zagadnienia powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300).

Z kolei wykazując spełnienie przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący powinien nie tylko sprecyzować przepis wymagający wykładni, ale także wyjaśnić, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tego przepisu wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest przytoczenie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie, to zobowiązany jest przytoczyć rozbieżne orzeczenia sądów i poddać je analizie w celu wykazania, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przytoczyć argumenty wskazujące, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego. Ponadto, ze względu na publiczne zadania jakie ma do spełnienia rozpoznanie skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

Problemy przedstawione we wniosku zostały sformułowane jako pytanie o prawidłowość zastosowania prawa w niniejszej sprawie, z uwzględnieniem jej kazuistycznej specyfiki i nie mają wymaganego ogólnego i uniwersalnego charakteru. Wyjaśnienie wskazanych kwestii ma znaczenie wyłącznie z perspektywy konkretnego stanu faktycznego, przy czym zauważyć trzeba, że przedstawione pytania oderwane są od rzeczywistej treści ustaleń faktycznych dotyczących całego ciągu zdarzeń, który doprowadził do podjęcia zaskarżonych uchwał i w rzeczywistości polemizują z tymi ustaleniami, co nie może stanowić skutecznej metody argumentacji z uwagi na zakaz przewidziany w art. 398³ § 3 k.p.c. W konsekwencji, w zakresie tym nie doszłoby do spełnienia publicznych celów skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Wbrew stanowisku powodów nie można więc uznać, że zachodzą wskazane przez powodów przesłanki, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o art. 398⁹ § 1 k.p.c. Okoliczności sprawy nie wskazują też na wystąpienie innych podstaw do rozpoznania tej skargi.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej powodów do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw